२०७१ असोज २५ शनिबार ११-१०-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– बाबा आउनुभएको छ तिमी बच्चाहरूद्वारा दुःखधामको संन्यास गराउन, यही हो बेहदको संन्यास ।"

प्रश्नः– ती संन्यासीहरूको संन्यास र तिम्रो संन्यासमा मुख्य अन्तर के छ ?

उत्तरः– ती संन्यासीहरू घरबार छोडेर जंगलमा जान्छन् तर तिमी घरबार छोडेर जंगलमा जाँदैनौ । घरमा रहेर पनि सारा दुनियाँलाई काँडाको जंगल सम्झन्छौ । तिमीले बुद्धिद्वारा सारा दुनियाँको संन्यास गर्छौ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई दिनहुँ सम्झाउनुहुन्छ किनकि आधाकल्पका बेसमझ हुन् नि । त्यसैले सधैं सम्झाउनुपर्छ । सबैभन्दा पहिले त मनुष्यलाई शान्ति चाहिएको छ । आत्माहरू सबै वास्तवमा रहनेवाला पनि शान्तिधामका हुन् । बाबा त हुनुहुन्छ नै सदैव शान्तिको सागर । अहिले तिमी शान्तिको वर्सा प्राप्त गरिरहेका छौ । भन्छन् नि शान्ति देवा... अर्थात् हामीलाई यस सृष्टिबाट आफ्नो घर शान्तिधाममा लिएर जानुहोस् अथवा शान्तिको वर्सा दिनुहोस् । देवताहरूको अगाडि अथवा शिवबाबाको अगाडि गएर भन्छन्– शान्ति दिनुहोस् किनकि शिवबाबा हुनुहुन्छ शान्तिका सागर । अहिले तिमी शिवबाबाबाट शान्तिको वर्सा लिइरहेका छौ । बाबालाई याद गर्दै-गर्दै तिमीलाई शान्तिधाममा जानु छ अवश्य । याद गरेनौ भने पनि अवश्य जानेछौ । याद यसैले गर्छौ– पापको बोझ जुन शिरमा छ त्यो खत्तम होस् । शान्ति र सुख मिल्छ एक बाबाबाट किनकि उहाँ सुख र शान्तिको सागर हुनुहुन्छ । त्यो चीज नै मुख्य हो । शान्तिलाई मुक्ति पनि भनिन्छ र फेरि जीवनमुक्ति र जीवनबन्धन पनि छ । अहिले तिमी जीवनबन्धनबाट जीवनमुक्त भइरहेका छौ । सत्ययुगमा कुनै बन्धन हुँदैन । गायन पनि छ– सहज जीवनमुक्ति वा सहज गति-सद्गति । अब दुवैको अर्थ तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ । गति भनिन्छ– शान्तिधामलाई, सद्गति भनिन्छ सुखधामलाई । सुखधाम, शान्तिधाम फेरि यो हो दुःखधाम । तिमी यहाँ बसेका छौ, बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू, शान्तिधाम घरलाई याद गर । आत्माहरूले आफ्नो घरलाई भुलेका छन् । बाबा आएर याद दिलाउनुहुन्छ । सम्झाउनुहुन्छ– हे रूहानी बच्चाहरू, तिमी घर जान सक्दैनौ, जबसम्म मलाई याद गर्दैनौ । यादबाट तिम्रो पाप भस्म हुनेछ । आत्मा पवित्र बनेर फेरि आफ्नो घर जानेछ । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ– यो अपवित्र दुनियाँ हो । एकजना पनि पवित्र मनुष्य छैनन् । पवित्र दुनियाँलाई सत्ययुग, अपवित्र दुनियाँलाई कलियुग भनिन्छ । राम राज्य र रावण राज्य । रावण राज्यबाट अपवित्र दुनियाँ स्थापना हुन्छ । यो बनिबनाउ खेल हो नि । यो बेहदका बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, उहाँलाई नै सत्य भनिन्छ । सत्य कुरा तिमी संगममा नै सुन्छौ फेरि तिमी सत्ययुगमा जान्छौ । द्वापरदेखि फेरि रावण राज्य शुरू हुन्छ । रावण अर्थात् असुर । असुरले कहिल्यै सत्य बोल्न सक्दैन, त्यसैले यसलाई *झुटो माया, झुटो काया* भनिन्छ । आत्मा पनि झुटो छ भने शरीर पनि झुटो छ । आत्मामा संस्कार भरिन्छ नि । ४ धातुहरू हुन्छन् नि– सुन-चाँदी-तामा-फलाम... सबै खाद निस्किएर जान्छ । बाँकी सच्चा सुन तिमी बन्छौ यस योगबलबाट । तिमी जब सत्ययुगमा हुन्छौ तब सच्चा सुन नै हुन्छौ । फेरि चाँदी भएपछि चन्द्रवंशी भनिन्छ । फेरि तामाको, फलामको खाद पर्छ द्वापर-कलियुगमा । फेरि योगबाट तिमीमा जुन चाँदी, तामा, फलामको खाद परेको छ, त्यो निस्किएर जानेछ । पहिले त तिमी सबै आत्माहरू शान्तिधाममा हुन्छौ फेरि पहिले-पहिले आउँछौ सत्ययुगमा, त्यसैले त्यसलाई गोल्डन एजड भनिन्छ । तिमी सच्चा सुन हौ । योगबलबाट सारा खाद निस्किएर बाँकी सच्चा सुन बच्दछ । शान्तिधामलाई गोल्डन एज भनिँदैन । गोल्डन एज, सिलवर एज, कपर एज यहाँ भनिन्छ । शान्तिधाममा त शान्ति छ । आत्माले जब शरीर लिन्छ तब गोल्डन एजड भनिन्छ फेरि सृष्टि नै गोल्डन एज बन्छ । सतोप्रधान ५ तत्त्वबाट शरीर बन्छ । आत्मा सतोप्रधान छ भने शरीर पनि सतोप्रधान हुन्छ । फेरि अन्त्यमा आएर आइरन एजड शरीर मिल्छ किनकि आत्मामा खाद पर्छ । त्यसैले गोल्डन एजड, सिल्भर एजड यस सृष्टिलाई भनिन्छ ।

अब बच्चाहरूले के गर्नु छ ? सबैभन्दा पहिले शान्तिधाम जानु छ, त्यसैले बाबालाई याद गर्नु छ, अनि मात्र तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नेछौ । यसमा समय त्यति नै लाग्छ, जति समय बाबा यहाँ रहनुहुन्छ । उहाँले सत्ययुगमा पार्ट नै लिनुहुन्न । त्यसैले आत्मालाई जब शरीर मिल्छ तब गोल्डन एजड जीव आत्मा भनिन्छ । यस्तो भनिँदैन गोल्डन एजड आत्मा । होइन, गोल्डन एजड जीवात्मा फेरि सिल्भर एजड जीवात्मा हुन्छ । त्यसैले तिमी यहाँ बसेका छौ, तिमीलाई शान्ति पनि छ भने सुख पनि प्राप्त हुन्छ । अब के गर्नुपर्छ ? दुःखधामको संन्यास । यसलाई भनिन्छ– बेहदको संन्यास । ती संन्यासीहरूको हो हदको संन्यास, घरबार छोडेर जंगलमा जान्छन् ।

उनीहरूलाई यो थाहा छैन– सारा सृष्टि नै जंगल हो । यो काँडाको जंगल हो । यो हो काँडाको दुनियाँ, त्यो हो फूलको दुनियाँ । गर्न त उनीहरूले संन्यास गर्छन् तर फेरि पनि काँडाको दुनियाँमा, जंगलमा शहरबाट टाढा-टाढा गएर रहन्छन् । उनीहरूको हो निवृत्ति मार्ग, तिम्रो हो प्रवृत्ति मार्ग । तिमी पवित्र जोडी थियौ, अहिले अपवित्र बनेका छौ । त्यसलाई गृहस्थ आश्रम पनि भनिन्छ । संन्यासीहरू त आउँछन् नै पछि । इस्लामी, बौद्धी पनि पछि आउँछन् । क्रिश्चियनभन्दा केही पहिले आउँछन् । त्यसैले यो वृक्षलाई पनि याद गर्नु छ, चक्रलाई पनि याद गर्नु छ । बाबा कल्प-कल्प आएर कल्पवृक्षको ज्ञान दिनुहुन्छ किनकि स्वयं बीजरूप हुनुहुन्छ, सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ । त्यसैले कल्प-कल्प आएर कल्प वृक्षको सारा रहस्य सम्झाउनुहुन्छ । तिमी आत्मा हौ तर तिमीलाई ज्ञानको सागर, सुखको सागर, शान्तिको सागर भनिदैन । यो महिमा एकै बाबाको हो जसले तिमीलाई यस्तो बनाउनुहुन्छ । बाबाको यो महिमा सदैवका लागि हो । सदैव उहाँ पवित्र हुनुहुन्छ र निराकार हुनुहुन्छ । केवल थोरै समयका लागि आउनुहुन्छ पावन बनाउन । सर्वव्यापीको त कुरै छैन । तिमी जान्दछौ– बाबा सदैव वहाँ नै रहनुहुन्छ । भक्तिमार्गमा सदैव उहाँलाई नै याद गर्छन् । सत्ययुगमा त याद गर्ने आवश्यकता नै रहँदैन । रावण राज्यमा तिम्रो रुन शुरू हुन्छ, उहाँ नै आएर सुख-शान्ति दिनुहुन्छ । त्यसैले अशान्तिमा उहाँको याद आउँछ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ– हर ५ हजार वर्षपछि म आउँछु । आधाकल्प हुन्छ सुख, आधाकल्प हुन्छ दुःख । आधाकल्प पछि नै रावण राज्य शुरू हुन्छ । यसमा पहिलो नम्बर मूल हो देह-अभिमान । त्यसपछि नै फेरि अरू-अरू विकार आउँछन् । अब बाबा सम्झाउनुहुन्छ– आफूलाई आत्मा सम्झ, देही-अभिमानी बन । आत्माको पनि पहिचान चाहिन्छ । मनुष्यले त केवल भन्छन्– आत्मा भृकुटीको बीचमा चम्कन्छ । अहिले तिमीले जानेका छौ– त्यो हो अकालमूर्त, त्यस अकालमूर्त आत्माको तख्त यो शरीर हो । आत्मा बस्छ पनि भृकुटीमा । अकालमूर्तको यो तख्त हो, सबै चैतन्य अकाल तख्त हो । त्यो अकाल तख्त होइन जुन अमृतसरमा काठद्वारा बनाइदिएका छन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ– जति पनि मनुष्य मात्र छन्, सबैको आ-आफ्नो अकाल तख्त छ । आत्मा आएर यहाँ विराजमान हुन्छ । सत्ययुग होस् या कलियुग होस्, आत्माको तख्त हो नै मनुष्य शरीर । त्यसैले कति अकाल तख्त छन् ? जति पनि मनुष्यमात्र छन् अकाल आत्माहरूका तख्त हुन् । आत्माले एउटा तख्त छोडेर तुरुन्त अर्को लिन्छ । पहिले सानो तख्त हुन्छ फेरि ठूलो हुन्छ । शरीररूपी तख्त सानो ठूलो हुन्छ, त्यो काठको तख्त जसलाई सिखहरूले अकाल तख्त भन्छन्, त्यो सानो ठूलो हुँदैन । यो कसैलाई पनि थाहा छैन– सबै मनुष्यमात्रको अकाल तख्त यो भृकुटी हो । आत्मा अकाल छ, कहिल्यै विनाश हुँदैन । आत्मालाई तख्त भिन्न-भिन्न मिल्छन् । सत्ययुगमा तिमीलाई ठूलो फस्टक्लास तख्त मिल्छ, त्यसलाई गोल्डन एजड भनिन्छ । फेरि त्यो आत्मालाई सिल्भर, कपर, आइरन एजड तख्त मिल्छ । फेरि गोल्डन एजड तख्त चाहियो भने अवश्य पवित्र बन्नुपर्छ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– म एकलाई याद गऱ्यौ भने तिम्रो खाद निस्कन्छ । फेरि तिमीलाई यस्तो दैवी तख्त मिल्नेछ । अहिले ब्राह्मण कुलको तख्त छ । पुरुषोत्तम संगमयुगको तख्त छ, फेरि म आत्मालाई यो देवताको तख्त मिल्नेछ । यी कुराहरू दुनियाँका मनुष्यले जान्दैनन् । देह-अभिमानमा आएर एक अर्कालाई दुःख दिइरहन्छन्, त्यसैले यसलाई दुःखधाम भनिन्छ । अब बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ– शान्तिधामलाई याद गर, जुन तिम्रो असली निवास-स्थान हो । सुखधामलाई याद गर, यसलाई भुल्दै जाऊ, यसबाट वैराग्य । यस्तो पनि होइन संन्यासीहरूले जसरी घरबार छोड्नु छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ– त्यो एकतर्फ ठीक छ, अर्कोतर्फ खराब छ । तिम्रो त राम्रो मात्रै छ । उनीहरूको हठयोग राम्रो पनि छ, खराब पनि छ किनकि देवताहरू जब वाममार्गमा जान्छन् तब भारतलाई थमाउनका लागि पवित्रता अवश्य चाहिन्छ । त्यसमा पनि मदत गर्छन् । भारत नै अविनाशी खण्ड हो । बाबाको पनि यहाँ आगमन हुन्छ । त्यसैले जहाँ बेहदका बाबा आउनुहुन्छ त्यो सबैभन्दा ठूलो तीर्थ स्थल भयो नि । सबैलाई सद्गति बाबा नै आएर गर्नुहुन्छ, त्यसैले भारत नै उच्चभन्दा उच्च देश हो ।

मूल कुरा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू, यादको यात्रामा रहने गर । गीतामा पनि 'मनमनाभव' शब्द छ तर बाबा कुनै संस्कृत त बताउनुहुन्न । बाबाले मनमनाभवको अर्थ सम्झाउनुहुन्छ । देहका सबै धर्म छोडेर आफूलाई आत्मा निश्चय गर । आत्मा अविनाशी हो, त्यो कहिल्यै सानो ठूलो हुँदैन । अनादि-अविनाशी पार्ट भरिएको छ । ड्रामा बनेको छ । अन्त्यमा जो आत्माहरू आउँछन् उनीहरूको पार्ट धेरै कम हुन्छ । बाँकी समय शान्तिधाममा

रहन्छन् । स्वर्गमा त आउन सक्दैनन् । अन्त्यमा आउनेले त्यहीँ थोरै सुख, त्यहीँ थोरै दुःख पाउँछ । जसरी दीपावलीमा लामखुट्टे कति धेरै निस्कन्छन्, बिहान उठेर हेऱ्यौ भने सबै मरेका हुन्छन् । त्यस्तै मनुष्यको पनि यस्तै हुन्छ । अन्त्यमा आउनेहरूको के महत्त्व हुन्छ । जनावरजस्तै ठहरिए । त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ– यो सृष्टिको चक्र कसरी फिर्छ । मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्ष सानोबाट ठूलो, ठूलोबाट सानो कसरी हुन्छ । सत्ययुगमा कति थोरै मनुष्य, कलियुगमा वृद्धि भएर कति ठूलो वृक्ष हुनेछ । मुख्य कुरा हो, बाबाले इशारा दिनुभएको छ– गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै म एकलाई याद गर । ८ घण्टा यादमा रहने अभ्यास गर । याद गर्दा-गर्दै अन्त्यमा पवित्र बनेर बाबाको पासमा गयौ भने छात्रवृत्ति (स्कलरसिप) पनि मिल्नेछ । यदि पाप रह्यो भने फेरि जन्म लिनुपर्छ । सजाय खान्छन् फेरि पद पनि कम हुन जान्छ । हिसाब-किताब चुक्ता त सबैलाई गर्नु छ । जति पनि मनुष्यमात्र छन् अहिलेसम्म पनि जन्म लिइरहन्छन् । यस समयमा देख्छौ हिन्दूहरूभन्दा क्रिश्चियनको संख्या बढी छ । उनीहरू फेरि पनि समझदार छन् । हिन्दूहरू (देवताहरू) त १०० प्रतिशत समझदार थिए, जो अहिले फेरि बेसमझ बनेका छन् किनकि यिनीहरूले नै १०० प्रतिशत सुख पाउँछन् भने यिनीहरूले नै १०० प्रतिशत दुःख पनि पाउँछन् । उनीहरू त आउँछन् नै अन्त्यमा ।

बाबाले सम्झाउनुभएको छ क्रिश्चियन राजवंशको कृष्ण राजवंशसँग सम्बन्ध छ । क्रिश्चियनले राज्य छिने फेरि क्रिश्चियन राजवंशबाट नै राज्य मिल्नु छ । अहिले क्रिश्चियनको जोड छ । उनीहरूलाई भारतबाट नै मदत मिल्छ । अहिले भारतमा अकाल भएको बेलामा रिटर्न सेवा भइरहेको छ । यहाँबाट धेरै धन, धेरै हीरा-जुहारत आदि वहाँ लिएर गएका छन् । धेरै धनवान बनेका छन् । त्यसैले अहिले फेरि धन दिइरहेका छन् । उनीहरूलाई मिल्नु त छैन । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई त कसैले चिन्दैनन् । यदि चिन्ने हो भने त आएर राय लिने थिए । तिमी हौ ईश्वरीय सम्प्रदाय, जो ईश्वरको रायमा चल्छौ । उनीहरू नै फेरि ईश्वरीय सम्प्रदायबाट दैवी सम्प्रदाय बन्छन् । फेरि क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र सम्प्रदाय बन्छन् । अहिले हम सो ब्राह्मण, फेरि हम सो देवता... । 'हम सो' को अर्थ हेर कति राम्रो छ । यो बोजोलीको खेल हो जसलाई बुझ्न धेरै सजिलो छ । तर मायाले भुलाइदिन्छ, फेरि दैवी गुणबाट आसुरी गुणमा लिएर आउँछ । अपवित्र बन्नु आसुरी गुण हो नि । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) छात्रवृत्ति (स्कलरसिप) लिनका लागि गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि कम से कम ८ घण्टा बाबालाई याद गर्ने अभ्यास गर्नु छ । यादको अभ्यासबाट नै पाप काटिन्छ र सत्ययुगी (गोल्डन एजड) तख्त मिल्नेछ ।

२) यस दुःखधामबाट बेहदको वैराग्य राखेर आफ्नो असली निवास स्थान शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर्नु छ । देह-अभिमानमा आएर कसैलाई दुःख दिनु छैन ।

वरदानः– अलबेलापनको लहरलाई बिदाइ दिएर सदा उमंग-उत्साहमा रहनेवाला समझदार आत्मा भव

कतिपय बच्चाहरू अरूलाई देखेर स्वयं अबलेला हुन पुग्छन् । सोच्छन्– यो त भइहाल्छ... चलिहाल्छ... । के एउटाले ठक्कर खायो भने उसलाई देखेर, अलबेलापनमा आएर स्वयं पनि ठक्कर खानु यो समझदारी हो र ? बापदादालाई दया लाग्छ– यस्तो अलबेलामा रहनेहरूलाई पश्चात्तापको घडी कति कठिन हुन्छ, त्यसैले समझदार बनेर अलबेलापनपनको लहरलाई, अरूलाई देख्ने लहरलाई मनबाट बिदाइ देऊ । अरूलाई नदेख, बाबालाई देख ।

स्लोगनः– वारिस क्वालिटी (योग्य आत्मा) तयार गर तब प्रत्यक्षताको बाजा बज्नेछ ।